Τὸ φύλλον δρχχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννας
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκαέλιδα φύλλα ἐπίσης δρχχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1928 — Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ τραχειὰ φωνὴ τοῦ Τζέκιν τὴν εἶχε τρομάξει. Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὴ μεγάλη συγκίνηση τῆς ἁρπαγῆς της, τρόμαζε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ ζάρωσε μὲ καρδιοχτύπι κοντὰ στὴ Τζέννη.

Ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντά.

Ὁ γέρο-Δίκ τραβοῦσε κοῦπι μ' ὅλα του τὰ δυνατά. Στὸ ποτάμι ἦταν ἀκόμη πολλὲς βάρκες καὶ γνώριζε ὅλους τοὺς βαρκάρηδες, ὥστε σὲ στίγμὴ κινδύνου θὰ εἶχε βοήθεια. Ναί, ἀλλὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ προλάβει μιὰ πιστολιὰ λόγου χάρη, ἂν ὁ ἄγνωστος ἤθελε νὰ σκοτώσει τὴ μικρή; Αὐτὴ ἡ τρομερὴ σκέψη τὸν ἔκαμε νὰ συστήσει στὴ Τζέννη νὰ κρύψει τὸ παιδὶ μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

«Αὐτὸς εἶναι βαλτὸς ἀπὸ κάποιον μεγάλον, συλλογιζόταν ὁ βαρκάρης. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἔχει συνενόχους κάπου κοντά;»

Κατέβηκε τὴ βάρκα γιὰ νὰ βγάλει τὴ Τζέννη σ' ἕνα μέρος πολὺ κοντὰ στὸν Πύργο. Ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμη πολὺ μακρυὰ κι' ἡ νύχτα ἐρχόταν γρήγορα, ὅπως πάντα τὸ χειμώνα.

Μαζὶ μὲ τὸ σούρουπο, ἐπεφτε πάλι κι' ἡ ὁμίχλη, μεγαλώνοντας τὸ μισοσκόταδο, καὶ στὴ μικρὴ βάρκα, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἦταν τόσο χαρούμενη, τώρα βασίλευε σιωπή.

Ὡστόσο ὁ Τζέκιν δὲ βιαζόταν νὰ κάνει τίποτα, εἴτε γιατὶ δὲν εἶχε τόσο ἄγριους σκοπούς, εἴτε γιατὶ ἡ προφύλαξη τῆς Τζέννης τοῦ χάλασε φαίνεται τὰ σχέδια.

Ἐξακολουθοῦσε τὸ κυνηγητό, ἀλλὰ φαινόταν τώρα ὅτι τὄπερνε στ' ἀστεῖα:

— Βλέπω πὼς δὲ σᾶς ἀρέσει ἡ παρέα μου, εἶπε. Χαλᾶτε τὸν περίπατό σας, γιὰ νὰ μὲ ἀποφύγετε.

— Μὰ εἶναι ὥρα νὰ γυρίσουμε, ἔχουμε καὶ δουλειά, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης, χωρὶς νὰ δείξει καμμιὰν ἀνησυχία.

— Τόσο γρήγορα; Ἡ γιορτὴ θὰ κρατήσει ὅλη τὴ νύχτα! Πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, χαλούσατε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τώρα βουβαθήκατε ὅλοι σὰν νυχτερίδες!

— Τὰ παιδιά, βλέπεις, κουράστηκαν, εἶπε ὁ βαρκάρης.

— Πὲς καλύτερα πὼς κουράστηκες ἐσύ, γέρο! Τὰ παιδιὰ δὲν κουράζονται νὰ βλέπουν πανηγύρια. Σίγουρα ἡ μικρούλα εἶναι σύμφωνη. Δὲν εἶναι ἔτσι, μικρούλα μου; Ἄστ' τὸν τὸν παππού κι' ἔλα στὴ βάρκα μου. Θὰ σὲ πάω νὰ ἰδεῖς ἕνα σωρὸ πράματα!

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε ἡ Νταΐζη, πέρνοντας στὰ σοβαρὰ τὴν πρόταση τοῦ ξένου.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Τζέννη, στ' ἀστεῖα τὸ λέει.

— Εἶδες ἐκεῖ ποὺ μὲ φοβοῦνται τὰ παιδιά; εἶπε ὁ Τζέκιν. Κι' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! Ἔλα, καὶ θὰ σοῦ δώσω παιγνιδάκια καλύτερα ἀπὸ τῆς θειᾶς Τζέννης.

—Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴ θειὰ Τζέννη! φώναξε ἡ Νταΐζη.

—Ἄμα ἔρθεις μαζί μου, θὰ μ' ἀγαπᾶς ἀμέσα πιὸ πολύ!

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε πάλι ἡ μικρὴ καὶ σφίχτηκε κοντὰ στὴ Τζέννη.

— Καλὰ λοιπόν! Θὰ κάμω μόνος μου τὸν περίπατό μου!

Κανεὶς δὲν τοῦδωσε ἀπάντηση. Ἡ βάρκα ἄραξε κι' ἡ Τζέννη πήδησ' ἔξω μαζὶ μὲ τὴ Νταΐζη. Ὁ γέρο-Δίκ ἔστειλε τὸ Τζόε νὰ τοὺς πάει ἕως τὸν Πύργο κι' ἔμεινε ὁ ἴδιος

«Μπῆκε σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ δειπνήσω».

ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἄγνωστο νὰ τοὺς παρακολουθήσει, ἂν ἔδειχνε τέτοια πρόθεση.

Ὁ Τζέκιν ὅμως ἔδεσε ἥσυχα-ἥσυχα τὴ βάρκα του κοντὰ στοῦ γέρο-Δίκ.

— Κάνει κρύο, εἶπε. Δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μιὰ σταλιὰ νὰ ζεστάθοῦμε;

— Εὐχαριστῶ, δὲ διψῶ! ἀπάντησε ὁ βαρκάρης.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε! Ἂς κουβεντιάσουμε λοιπὸν ἐδῶ, ἀφοῦ τὸ προτιμᾶτε. Ἔχουμε κι' ἐδῶ ἡσυχία, ὅπως καὶ στὴν ταβέρνα.

— Μὰ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα; ρώτησε μὲ δυσπιστία ὁ Δίκ.

— Φυσικά! Θὰ σ' ἔπερνα ἀπὸ πίσω ὅλη τὴν ἡμέρα, ἂν δὲν εἶχα τὸ λόγο μου;

— Τί γυρεύετε λοιπόν;

—Ὄχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Μιὰ ἐρώτηση μονάχα: Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ ἦταν μαζί σου;

— Εἶναι τὸ κορίτσι τῆς ξαδέλφης μου, πού...

—Ἀσ' τα τώρα, γέρο! Τὸ ξέρω τὸ παραμύθι: ἔχασε τὴ μάννα της κι' ἡ Τζέννη τὸ περιμάζεψε, ἔ; Μὴ μοῦ τὰ λὲς ἐμένα αὐτά! Ἄλλοῦ!

— Δὲν καταλαβαίνω τί θὲς νὰ πεῖς, χριστιανέ, ἔκαμε ὁ βαρκάρης κάπως φουρκισμένος. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι νὰ βαριέται κανεὶς μὲ τ' ἀστεῖα σου. Ἄσε με ἥσυχο τώρα, γιατὶ ἔχω δουλειά.

Μὰ ὁ Τζέκιν δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνους ποὺ διώχνονται εὔκολα.

— Μὴ φαντάζεσαι πὼς τέλειωσαν ἔτσι εὔκολα οἱ λογαριασμοί μας, εἶπε. Πές μου μὲ τὸ καλὸ αὐτὸ ποὺ σὲ ρώτησα, γιατὶ ἀλλοιῶς βρίσκω ἐγὼ ἀνθρώπους, ποὺ σὲ κάνουν καὶ μιλᾶς θέλοντας καὶ μή.

Ὁ βαρκάρης σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω ποιοί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε τί δοσοληψίες ἔχω μαζί τους ἐγὼ κι' ἡ φαμίλια μου. Ἄλλα καὶ ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος νὰ μὲ ρωτήσει, τὰ ἴδια θὰ τοῦ πῶ.

— Καὶ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσες κι' αὐτὸν ὅσο καὶ μένα. Πάλι θὰ τοῦμενε ἡ ἀπορία πὼς ἕνα παιδὶ τοῦ λαοῦ μοιάζει σὰ μιὰ μικρὴ λαίδη καὶ πὼς φαίνεται πέντε χρόνων, ἀφοῦ εἶναι τριῶν.

— Καὶ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ ξέρω ἀπ' αὐτά; Ὁ Θεὸς μᾶς ἔφτιασε ὅπως τοῦ ἄρεσε. Τόσο τὸ καλύτερο ἂν ἡ μικρὴ εἶναι καλαφτιαγμένη. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία της, αὐτὸ δὲν εἶναι ζήτημα!

— Εἶναι καὶ παραεῖναι! Εἶσ' ἕνας γέρο-κατεργάρης καὶ βλέπω ὅτι δὲ θέλεις νὰ πεῖς τὴν ἀλήθεια. Τὸ λοιπόν, θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ ἐγὼ κι' ἄνοιξε καλὰ τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσεις:

«Πᾶνε ἕξη μῆνες πάνω-κάτω, ποὺ τὸ παιδὶ αὐτὸ (ἡ «κανιψιά σου» μὲ τὸ συμπάθιο) βρισκόταν σ' ἕνα παλάτι. Κληρονομοῦσε πλούτη ἀμέτρητα. Ἀηστὲς τὴν ἄρπαξαν καὶ ὕστερα τὴν παράτησαν κάπου στὸ Λονδίνο. Ἡ οἰκογένειά της τὴ ζήτησε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε πουθενά. Τὸ ξέρω καλὰ ὅτι θὰ δίναν μεγάλη ἀμοιβὴ σ' ὁποιον θὰ τὴν ἔφερνε πίσω.

— Πολὺ σπουδαῖα εἶναι ἡ ἱστορία σου, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ βαρκάρης, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ Βιολέττα μας. Αὐτή, πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες βρισκόταν σὲ καλύβι, ὄχι σὲ παλάτι, κι' ὅταν ἔχασε τὴ μάννα της, δὲν εἶχε νὰ κληρονομήσει τίποτα καὶ θὰ πέθαινε στοὺς πέντε δρόμους, ἂν δὲν τὴν περιμάζευε ἡ Τζέννη. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία της καὶ βλέπεις πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ δική σου.

— Εἶσαι, βλέπω, ἀγύριστο κεφάλι! Μὰ δὲ συλλογίζεσαι ὅτι οἱ γονεῖς της μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ δικαιώματά τους καὶ νὰ σοῦ τὴν πάρουν μὲ τὸ στανιό;

— Θεὸς φυλάξοι! Ἂς ἔλθουν, ἂν θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν. Θὰ χάσουν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Καλά! καλά! Βλέπω πὼς δὲ μποροῦμε νὰ συνενοηθοῦμε, κι' ἄδικα θὰ μιλούσαμε ὅλη τὴ νύχτα. Μόνο, καμμιὰ φορά, ἂν ἀλλάξεις γνώμη, ἔρχεσαι στὴ ταβέρνα τῶν «Τριῶν Κούκκων» καὶ ζητᾶς τὸ μεγάλο Τζάκ. Ἀλλὰ μὴ λὲς σὲ κανέναν τί τὸν θέλεις. Στὸ χέρι σου εἶναι νὰ κερδίσεις χρήματα πολλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμεις γρήγορα. Ἂν δὲν ἔχω ἀπάντηση σὲ τρεῖς μέρες, θὰ πάρω τὰ μέτρα μου κι' ἡ ὑπόθεση θὰ τελειώσει, νὰ τὸ ξέρεις.

—Ἂν θέλεις νὰ μ' ἀκούσεις ἐμένα τὸ γέρο, ἀπάντησε ὁ Δίκ, σύρε στὸ σπίτι σου νὰ κοιμηθεῖς λιγάκι, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρόντηξες λιγάκι γιὰ χατήρι τοῦ δημάρχου κι' εἶσαι κάπως θολωμένος. Ὥρα καλή σου!

Καὶ ξαναμπῆκε στὴ βάρκα του, γιὰ νὰ περιμένει τὸν Τζόε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

Ἀντιγόνη, Εἰρήνη, Μαίρη,
—τοῦ σχολείου οἱ φιλενάδες—
ἀπ' τὴ γειτονιὰ περνάνε
κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι.

Βιαστικὲς περνοῦν καὶ πάνε
κάθε μέρα στὸ σχολεῖο,
καὶ τὸ βράδι μαζὶ πάλι
γιὰ τὰ σπίτια τους γυρνάνε.

Φρόνιμες κι' ἀγαπημένες
—μυστικὸ καμμιὰ δὲν ἔχει—
μοιάζουνε σὰν ἀδερφούλες
κι' εἶναι τόσο εὐτυχισμένες.

Ἀντιγόνη, Εἰρήνη, Μαίρη,
—τοῦ σχολείου οἱ φιλενάδες—
πάντοτε μαζὶ περνάνε
κι' ὅλη ἡ γειτονιὰ τὶς ξέρει.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὅταν ἐκεῖνες κολυμποῦσαν στὴ λίμνη, ἔπεφτε μαζί τους κι' ἔβγαινε μισοπνιγμένος. Ντρεπόταν πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μάθει νὰ κολυμπᾶ καὶ πῆγε στὴν Ἄκκα γιὰ νὰ τῆς πῆ τὸν πόνο του.

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μάθω νὰ κολυμπῶ ὅπως τἄλλα; ρώτησε.

— Τὰ δάχτυλά σου ἔγιναν πολὺ γυρτὰ καὶ τὰ νύχια σου πολὺ μυτερὰ ὅσο βρισκόσουν πάνω στὸ βράχο. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό. Θὰ γίνεις ἕνα καλὸ πουλὶ μιὰ μέρα.

Οἱ φτεροῦγες τοῦ μικροῦ ἀετοῦ σὲ λίγο μεγάλωσαν ἀρκετά, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὸν κρατήσουν· ἀλλὰ μόλις κατὰ τὸ φθινόπωρο, ποὺ ἄρχισαν τὰ χηνάκια νὰ μαθαίνουν νὰ πετοῦν, κατάλαβε κι' αὐτὸς ὅτι μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσει τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξη. Τότε ὅμως ἄρχισε μιὰ θαυμασία ἐποχή γι' αὐτόν, γιατὶ στὸ πέταγμα τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους. Οἱ σύντροφοί του δὲν ἔμεναν περισσότερη ὥρα στὸν ἀέρα ἀπ' ὅση ἔπρεπε· αὐτὸς ὅμως ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ ψηλὰ καὶ γυμνάζοταν στὸ πέταγμα. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο πουλὶ ἐκτὸς ἀπὸ χηνάκι. Πολλὰ πράγματα ὅμως τοῦ ἔπεφταν στὸ μάτι καὶ τοῦ προκαλοῦσαν ἀπορίες, ποὺ ἔτρεχε στὴν Ἄκκα γιὰ νὰ τοῦ τὶς λύση.

— Γιατὶ τὰ πουλάκια κι' οἱ ἀρουραῖοι τρέχουν καὶ φεύγουν μόλις φανεῖ ἡ σκιά μου πάνω στὸ βράχο; ρωτοῦσε. Τὶς ἄλλες χῆνες δὲν τὶς φοβοῦνται τόσο.

— Τὰ φτερά σου μεγάλωσαν πολὺ ὅταν ἤσουν πάνω στὸ βράχο κι' αὐτὰ φοβίζουν τὰ μικρὰ ζῶα, ἔλεγε ἡ Ἄκκα. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό. Θὰ γίνης ἕνα πολὺ καλὸ πουλὶ μιὰ μέρα.

Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες τράβηξαν τὸ φθινόπωρο κατὰ τὸ νοτιά, πέταξε κι' ὁ Γόργης μαζί τους. Νόμιζε πάντα ὅτι ἦταν ὅμοιος μ' αὐτές· γύρω ὅμως πετοῦσαν ἀμέτρητα πουλιὰ ποὺ ἔλα διευθύνονταν κατὰ τὸ νοτιά, κι' ὅταν ἔβλεπαν τὴν Ἄκκα νὰ πλησιάζει συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν ἀετό, ἔμπαιναν σὲ μεγάλη ταραχή. Σὲ λίγο οἱ ἀγριόχηνες περικυκλώθηκαν ἀπ' ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι περίεργα πουλιὰ ποὺ ἐξεδήλωναν δυνατὰ τὸ θαυμασμό τους. Ἡ Ἄκκα τοὺς διέταξε νὰ σωπάσουν, ἀλλὰ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἐπιβάλη κανεὶς τὴ σιωπὴ σὲ τόσες κακὲς γλῶσσες.

— Γιατὶ μὲ λένε πὼς εἶμαι ἀετός; ρωτοῦσε ὁ Γόργης ὁλοένα, καὶ ὅσο πήγαινε ἐρεθιζόταν περισσότερο. Δὲν βλέπουν πὼς εἶμαι ἀγριόχηνα; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἁρπακτικὸ πουλὶ ποὺ τρώει τοὺς ὁμοίους του. Γιατὶ μοῦ δίνουν λοιπὸν ἕνα τέτοια ὄνομα;

Μιὰ μέρα οἱ ἀγριόχηνες πέρασαν πάνω ἀπ' ἕνα χωριατόσπιτο, ποὺ στὴν αὐλή του τρεγύριζαν πολλὲς κότες.

— Ἕνας ἀετός! φώναξαν ὅλες οἱ κότες μαζὶ κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν.

Τότε ὁ Γόργης, ποὺ ἄκουε ὅλη τὴν ὥρα πὼς οἱ ἀέτοι ἦσαν κακοῦργοι, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήση τὸ θυμό του, Χτύπησε τὰ φτερά, πέταξε κάτω κι' ἄρπαξε στὰ νύχια ἕνα κοτόπουλο.

— Θέλω νὰ σοῦ μάθω πὼς δὲν εἶμ' ἀετός! εἶπε καὶ χτύπησε τὸ κοτόπουλο μὲ τὴ μύτη του.

Τότε ἄκουσε τὴν Ἄκκα ποὺ τοῦ φώναζε ἀπὸ ψηλά:

— Τί κάνεις; Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ σκοτώσης τὸ κακόμοιρο τὸ πουλί; θάπρεπε νὰ ντραπῆς λιγάκι.

Ὁ ἀετὸς ἄκουγε τὴν ἐπίπληξη μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ πῆ λέξη. Καὶ καθὼς εἶδαν αὐτὸ τἄλλα πουλιά, ἄρχισαν ὅλα μαζὶ νὰ τὸν περιγελοῦν. Ὁ Γόργης τἄκουγε καὶ στράφηκε στὴν Ἄκκα μὲ τόσο θυμωμένο βλέμμα, σὰν νὰ εἶχε σκοπὸ νὰ χυμήξη καταπάνω της. Ἀμέσως ὅμως ἄλλαξε ἔκφραση, ἀνέβηκε μὲ δυνατὰ φτερουγίσματα πάνω στὸν ἀέρα, τόσο ψηλά, ποὺ δὲν τὸν ἔφτανε πιὰ καμμιὰ φωνή, καὶ πετοῦσε ἐκεῖ πάνω ὥσπου δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν πιὰ οἱ ἀγριόχηνες.

Σὲ τρεῖς μέρες ξαναγύρισε.

— Τώρα ξέρω ποιὸς εἶμαι, εἶπε τῆς Ἄκκας. Καὶ μιὰ ποὺ εἶμαι ἀετός, πρέπει νὰ ζήσω σὰν ἀετός. Μολαταῦτα μποροῦμε νὰ μείνουμε καλοὶ φίλοι. Ἐσένα καὶ τοὺς ὁμοίους σου δὲν θὰ σᾶς πειράξω ποτέ μου.

Ἡ Ἄκκα ὅμως ποὺ εἶχε ὦς τότε γιὰ καμάρι της ὅτι κατόρθωσε νὰ μεγρώση ἕναν ἀετό, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει ποὺ ὅλες οἱ προσπάθειές της πήγανε χαμένες.

— Νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ ἔχω φιλία μ' ἕνα λῃστή; εἶπε. Ζῆσε ὅπως σὲ ἔμαθα καὶ τότε μπορεῖς νὰ μείνης στὸ κοπάδι μου.

Κι' οἱ δυό τους ἦταν ὑπερήφανοι κι' ἀλύγιστοι· κανένας δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήση· καὶ στὸ τέλος ἀπαγόρευσε ἡ Ἄκκα στὸν ἀετὸ νὰ πλησιάση κοντά της, καὶ στὶς χῆνες ν' ἀναφέρουν ποτὲ τὸνομά του.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Γόργης τριγύριζε τὴ χώρα ἔρημος καὶ ἐπίφοβος σὰν ὅλους τοὺς λῃστές.

Πολλὲς φορὲς ἦταν μελαγχολικὸς καὶ νοσταλγοῦσε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ἀγριόχηνα κι' ἔπαιζε μὲ τὰ εὔθυμα μικρὰ χηνάκια. Εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη φήμη γιὰ τὴν τόλμη του. Ἔλεγαν ὅτι δὲ φοβόταν τίποτε καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τὴν ψυχομάννα του τὴν Ἄκκα, κι' ὅτι ποτέ του δὲν εἶχε πειράξει ἀγριόχηνα.

Αἰχμάλωτος

Ὁ Γόργης ἦταν τριῶν χρονῶν πάνω-κάτω καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη σκεφθῆ νὰ κάνη δική του οἰκογένεια, ὅταν μιὰ μέρα τὸν ἔπιασε ἕνας κυνηγὸς καὶ τὸν πούλησε στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Σκάνσεν. Ὅταν ἦρθε ὁ Γόργης στὸ Σκάνσεν βρίσκονταν κι' ἄλλοι δυὸ ἀετοὶ ἐκεῖ. Ἦταν φυλακισμένοι μέσα σ' ἕνα μεγάλο σιδερένιο κλουβί ποὺ βρισκόταν στὸ ὑπαιθρο. Εἶχαν μάλιστα φυτέψει ἐκεῖ-μέσα κι' ἕνα-δυὸ δέντρα κι' εἶχαν φτιάξει κι' ἕνα βράχο ἀληθινὸ γιὰ νὰ νομίζουν οἱ ἀετοὶ πὼς εἶναι στὴν πατρίδα τους. Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως τὰ πουλιὰ δὲν συνήθιζαν. Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἡμέρα κάθονταν ἀκίνητα στὴν ἴδια θέση· ἡ ὥραία καὶ στιλπνή τους φτερωσιὰ εἶχε ἀγριέψει κι' εἶχε χάσει τὴ γυαλάδα της, καὶ μὲ ἀπεγνωσμένη νοσταλγία στὰ μάτια, κοίταζαν τὰ δυστυχισμένα πλάσματα τὸν ἐλεύθερο ἀέρα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΘ.

Ναί, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τὄσκασαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἅμα μυρίστηκαν πὼς ἡ θειά τους θὰ τὶς χειροτονοῦσε. Σὲ λίγο, σιγὰ-σιγά, σὰν τὶς κλέφτρες, γύρισαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τί γίνεται. Τότε ἴσα-ἴσα ἡ θειά τους φώναζε κι' ὁρκιζόταν πὼς θὰ τὶς κρεμνοῦσε ἀπὸ τὶς κοτσίδες. Καὶ τὸ πίστεψαν, καὶ ξανάφυγαν κρυφά, μὲ τὴν πρόφαση νὰ μὴν ξαναγυρίσουν.

Ποῦ θὰ πήγαιναν; Τί θὰ ἔκαναν; Πῶς θὰ ζοῦσαν; — Αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρουν μόνο τὰ κατορθώματα τῆς «ραπτικῆς» τους ποὺ ἔχουν, βλέπετε, συνέχεια.

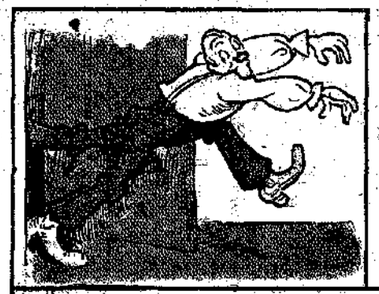

Καὶ νά. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, ὁ μπάρμπα-Χρῆστος θέλησε νὰ βάλη τὸ καλό του παντελόνι, γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησιά. Τὸ βρῆκε στὴ ντουλάπα του, τὸ ξεκρέμασε, τὸ φόρεσε καὶ πῆγε στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ χτενιστῆ. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξή του, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε τρία ποδάρια!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ ἕν' ἀπὸ τὰ τρία αὐτά, δὲν εἶχε μέσα οὔτε κρέας οὔτε κόκκαλο. Ἦταν πανὶ μὲ πανί. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀπόρησε, τρόμαξε καὶ πετάχτηκε ἔξω φωνάζοντας τὴ γυναίκα του.

— Εὐλαλία! Εὐλαλία!.. Ἔλα νὰ ἰδῆς!.. Ἔχω τρία πόδια!..

Τρέχει ἡ θειὰ-Εὐλαλία καὶ βλέπει πραγματικῶς πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε γίνει τριπόδαρος! Γιὰ φαντάσου!..

Φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη πὼς ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ θάμμα: Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, οἱ περίφημες ράφτρες, εἶχαν κόψει ἕνα πόδι ἀπὸ ἕνα παλιὸ παντελόνι τοῦ μπάρμπα τους καὶ τὸ εἶχαν ράψει στὸ καινούργιο του... γιὰ νὰ γελάσουν.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ θειὰ-Εὐλαλία δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ τὸ ξυλώση καὶ νὰ ξανακάνη τὸν ἄντρα της διπόδαρο σὰν ἄνθρωπο... Εἶπε ὅμως πάλι κι' ὁρκίστηκε:

—Ἂς πάρουν τώρα τὰ μοῦτρα τους νὰ γυρίσουν! Ὄχι πιὰ ἀπ' τὶς κοτσίδες, παρ' ἀπὸ τὶς γλῶσσες θὰ τὶς κρεμάσω!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΡΦΑΝΟ ΠΑΣΧΑ

Ἦταν τὸ τρίτο Πάσχα ποὺ θαῦρισκε τὸ σπίτι ὀρφανεμένο ἀπὸ πατέρα. Ὡστόσο σκέφθηκε πὼς θἄπρεπε τοῦτη τὴ χρονιά, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν, νὰ γιορτάσουν. Ὄχι βέβαια γιὰ κείνην. Ἡ δική της καρδιὰ ἦταν γιὰ πάντα μαυρισμένη, καὶ τίποτε πιὰ στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς φέρει τὴ λησμονιά, οὔτε καὶ νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο της. Μὰ μοναχὰ γιὰ τὰ παιδιά. Ἦταν τὰ καΐμενα πάνω στὴν ἄνθιση τῆς ζωῆς τους, κι' ἦταν κρίμα νὰ μαραίνονται ἔτσι μέσα στὴ θλίψη. Μάλιστα τὰ μικρότερα, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔνοιωθαν τὸ θἀ πῇ πόνος, δὲ θἄταν ἄδικο νὰ ζηλεύουν τὶς χαρὲς τῶν ἄλλων παιδιῶν; Ὄχι, θὰ γιόρταζαν ἐφέτος. Ἔφτανε ἡ δική της καρδιά, πιστὴ στὴ θύμηση, γιὰ νὰ τὸν κλαίει αἰώνια.

Ἔτσι συλλογιζόταν ἄγρυπνη στὸ κρεβάτι της τὰ χαράματα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Κι' ἔτσι ἔγινε. Σηκώθηκε πρωΐ, ψώνισε ὅ,τι ἔπρεπε καὶ βάλθηκε στὴ δουλειά. Ἔπλασε κουλουράκια λογιῶ-λογιῶ, ζύμωσε τὴ λαμπροκουλούρα, τὴ στόλισε σὰν ἄλλη φορὰ κι' ἔβαψε καὶ κόκκινα αὐγά. Ὁ νοῦς της, ὡστόσο, πετοῦσε στὰ περασμένα. Θυμόταν τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια, ὅταν κι' ἐκεῖνος ζοῦσε καὶ σκόρπιζε γύρω του τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἦταν καλὸς κι' ἀγαπημένος, καὶ τὸ σπίτι τους δὲν εἶχε ταίρι.

Τὰ παιδιὰ τὴν τριγύριζαν μέσ' στὴν κουζίνα, θέλοντας ὅλα νὰ βοηθήσουν καὶ κάνοντας χειρότερη φασαρία. Τὰ μεγάλα εἶχαν σὰν ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ τὰ μικρὰ χτυποῦσαν τὰ χεράκια μὲ χαρά.

Τοῦ Πάσχα τὸ μεσημέρι ἔφθασε, κι' ὅλοι μαζεύθηκαν στὸ τραπέζι. Τὸ φαΐ ἄχνιζε στὴ μέση ὀρεχτικό, τὸ κρασὶ λαμπύριζε στὸ κρυσταλλένιο μπουκάλι καὶ τὰ κόκκινα αὐγὰ σκόρπιζαν σὰν ἕνα τόνο χαρᾶς. Ἦταν σωστὸ λαμπριάτικο τραπέζι μ' ὅλα τὰ καλά του. Ὡστόσο, ἐκεῖ στὸ κεφάλι, ἡ θέση ἔμενε ἀδειανή. Ἄλλη φορά, στὰ καλὰ χρόνια ποὔφυγαν γιὰ πάντα, καθόταν ἐκεῖ ὁ πατέρας. Καὶ τότε τὸ τραπέζι εἶχε μιὰν ἀλλοιώτικη ὄψη, κι' ἡ Λαμπρὴ ἦταν σωστὸ πανηγύρι. Ἔψαλλε ἐκεῖνος μὲ τὴ γλυκειὰ ἀγαπημένη του φωνὴ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἔκοβε μόνος τὴ λαμπροκουλούρα καὶ χτυποῦσε μ' ἕναν-ἕνα τὰ κόκκινα αὐγά. Μὰ τώρα... ὅλες οἱ θύμησες ἔτρεχαν στὴν παλιὰ εἰκόνα του.

— Παιδιά, νὰ ψάλλουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»; εἶπε ἡ μητέρα.

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν ὅλα μαζί, καὶ τὴ δροσερὴ φωνή τους θόλωνε μιὰ σκιὰ λύπης. Ἡ μητέρα κρατοῦσε τὰ χείλη κλειστά, κι' ἔνοιωθε σὰν ἕνα κόμπο νὰ τῆς σφίγγει τὸ λαιμό.

Τὸ φαγητὸ ἄρχισε σιωπηλά. Μὰ γιατὶ τάχα ἦταν τόσο θλιβερά, σήμερα, μέρα Λαμπρή, χαρὰ Θεοῦ καὶ χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου;

Στὴν πόρτα ποὺ ἄνοιγε στὸν κῆπο, ἀκούστηκε ἔξαφνα ἕνας χτύπος, κι' ἡ λυπημένη φωνὴ ἑνὸς ζητιάνου:

— Ἐλεημοσύνη στὸ φτωχὸ γεροντάκι τὸ ἔρημο, ποὺ κάνει Πάσχα μοναχό.

Τὰ παιδιὰ τρέξανε στὴν πόρτα. Ποτὲ φτωχὸς δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τους μὲ χέρια ἀδειανά. Κι' εἶδαν ἕνα φτωχὸ γέρο, ζαρωμένο ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὰ χρόνια, μ' ὁλόλευκα γένεια καὶ μάτια γεμάτα καλοσύνη. Καὶ σήμερα ἦταν Πάσχα κι' ὁ κόσμος ὅλος γιόρταζε!

— Μητέρα, ἂς φάῃ μαζί μας στὸ τραπέζι, φώναξαν τὰ μικρά.

Ἡ ἀδειανὴ καρέκλα τοῦ πατέρα δέχθηκε τὸ φτωχὸ ζητιάνο, καὶ μὲ μιᾶς τὸ τραπέζι ἄλλαξε ὄψη.

— Πάρε, παπούλη, κι' ἀπ' αὐτό, φάγε καὶ κεῖνο. Πές μας τὴν ἱστορία σου. Ἔχεις παιδιά; ἔχεις ἐγγόνια;

— Νἄχετε τὴν εὐχή μου, παιδάκια μου, ἀπαντοῦσε ἡ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίνῃ ὅλες τὶς χαρές.

Πάνω ἀπ' τὸρφανεμένο τραπέζι πλανιόταν ἡ Καλοσύνη. Καὶ σ' ὅλων τὰ χείλη ἄνθιζε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, σὰν χαμογέλο χαρᾶς.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΤΙΤΛΟΣ

Ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάκος, ὁ ἐξυπνότατος δημοσιογράφος, ποὺ κι' ἄλλα του ἀνέκδοτα σᾶς διηγήθηκα, μοῦ εἶπε κάποτε κι' αὐτό.

Πλούσιος Πειραιώτης, πολιτευόμενος, ἤθελε τότε νὰ βγάλῃ στὸν Πειραιὰ ἐφημερίδα. Συνεννοήθηκε μὲ τὸν Κουσουλάκο, γιὰ νὰ τοῦ τὴ διευθύνῃ καὶ τὰ συμφώνησαν ὅλα. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ τίτλος.

— Τὸ εὐκολότερο πρᾶγμα δηλαδή, εἶπε ὁ Πειραιώτης.

— Ἀπεναντίας τὸ δυσκολότερο, ἀποκρίθηκε ὁ Κουσουλάκος. Ἂς εἶναι σκεφθῆτε καὶ σεῖς, θὰ σκεφθῶ κἠ' ἐγώ, καί... ἐλπίζω νὰ βροῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πειραιώτης ξαναπῆγε.

— Βρῆκα ἕνα ὡραῖο τίτλο! τοῦ εἶπε θριαμβευτικά.

— Νὰ τὸν ἀκούσουμε, ἔκαμε μὲ δυσπιστία ὁ Κουσουλάκος.

— Ἰδού: ***Τὸ ψνήσιον καὶ ἀνεπηρέαστον φρόνημα τοῦ εὐγενοῦς καὶ νομιμόφρονος Πειραϊκοῦ Λαοῦ!***

Ὁ Κουσουλάκος μὲ κόπο κράτησε τὰ γέλια.

— Ὡραῖος εἶναι, εἶπε, πραγματικῶς. Ἀλλὰ ξέρετε τί;.. Ἂν βάζαμε ὅλον αὐτὸ τὸν τίτλο στὴν ἐφημερίδα μας, δὲν θἄμενε τόπος γιὰ ὕλη!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Περπάτησαν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἴχνος νεροῦ δὲν φαινόταν πουθενά. Κι' ὁ Μπριὰν δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

«— Μὴν ἐγελάστηκα; συλλογιζόταν μ' ἀνησυχία. Μὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν θάλασσα;.. Μὰ ὄχι, ὄχι! ἀδύνατο! Τὴν εἶδα!..»

Στὶς ἑπτά, δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα τὸ δάσος, τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νἀπλώνεται καὶ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ προχωροῦν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν μέσα στὸ δάσος. Φαγιὰ εἶχαν, σκεπάσματα εἶχαν, ὅπλα εἶχαν,—τί ἄλλο ἤθελαν;

Ἔφραγαν μὲ μεγάλη δρεξη καὶ ξαπλώθηκαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μέσα σὲ θάμνους πυκνούς, ἀπάνω σὲ στρῶμα ἀπὸ ξερόφυλλα. Τυλίχτηκαν καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματά τους, καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Τοὺς μικροὺς του κυρίους τοὺς μιμήθηκε κι' ὁ Πιστός, ἂν κι' εἶχε χρέος νἀγρυπνήσῃ σὰ φύλακας. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε πὼς δυὸ-τρεῖς φορές, στὸ διάστημα τῆς νύχτας, ἔγρυξε, σημάδι πὼς εἶχε μυρισθεῖ κάποια ἀγρίμια, ποὺ δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν.

Τὰ παιδιὰ ξύπνησαν τὸ πρωΐ στὶς ἑπτά. Οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔπεφταν λοξά, μόλις φώτιζαν τὸ δάσος.

Πρῶτος ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους βγῆκε ὁ Σέρδης κι' ἀμέσως τὸ δάσος ἀντήχησε ἀπ' τὶς φωνές του:

— Μπριάν!.. Δόνιφαν!.. Οὐίλκοξ! ἐλᾶτε γρήγορα!..

— Τί τρέχει;.. ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μπριάν.

— Τί νὰ τρέχῃ; εἶπε ὁ Οὐίλκοξ. Αὐτὸς ὁ Σέρδης μὲ τὶς φωνές του μᾶς τρομάζει κάθε λίγο χωρὶς λόγο.

— Χωρὶς λόγο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Σέρδης. Κοιτάξτε ὅμως ποῦ διανυκτερεύσαμε!

Πραγματικῶς, τὸ μέρος ὅπου κοιμήθηκαν τὰ παιδιά, δὲν ἦταν πυκνοὶ θάμνοι ὅπως ἐνόμιζαν, ἀλλὰ καλύβα πλεγμένη ἀπὸ κλαδιά, σὰν ἐκεῖνες ποὺ κάνουν οἱ Ἰνδοὶ καὶ τὶς ὀνομάζουν ***ἀχούπες***. Ἡ ἀχούπα ὅμως αὐτὴ ἦτάν παλὺ παλιά, σχεδὸν ἐρείπιο, ποὺ μόλις κρατιόταν ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου.

— Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ ἄνθρωποι; εἶπε ὁ Δόνιφαν κοιτάζοντας γύρω του.

— Τουλάχιστο θἄταν ἄλλοτε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, γιατὶ ἡ καλύβα αὐτὴ δὲν ἔγινε βέβαια μόνη της.

—"Αν ἦταν ἄνθρωποι, τότε ἐξηγεῖται καὶ τὸ πέτρινο γεφυράκι στὸ ποτάμι.

— Λοιπὸν τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ὁ Σέρδης. Ἂν εἶν' ἐδῶ ἄνθρωποι, θἆναι καλοί, ἀφοῦ ἔπλεξαν τὴν καλύβα αὐτὴ ὅπου περάσαμε τόσο ὡραῖα τὴ νύχτα μας.

Ἀπὸ περιέργεια, σκάλισαν τὸ σωρὸ τῶν φύλλων καὶ σὲ λίγο ἀνακάλυψαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ πήλινο ἀγγεῖο. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν τοὺς ἔμαθε τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤξεραν πιά.

Στὶς ἑπτάμισυ ξεκίνησαν πάλι, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, διευθυνόμενοι ἀνατολικά.

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο τὸ ἔδαφος γινόταν κατηφορικό. Τὰ χόρτα κι' οἱ θάμνοι ἦταν τόσο πυκνοί, ποὺ μὲ δυσκολία περπατοῦσαν καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀναγκάσθηκαν ν' ἀνοίξουν δρόμο μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἐπιτέλους, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα, ὁ ὁρίζοντας μπροστά τους ἔγινε διαφορετικός. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἀτέλειωτος ἐκεῖνος φραγμὸς ἀπὸ δέντρα. Πέρ' ἀπὸ τὸ δάσος, ἁπλωνόταν μιὰ μεγάλη πεδιάδα σκεπασμένη μὲ σχοίνους, θυμάρια καὶ ρείκια. Καὶ σὲ ἀπόσταση ὡς μισὸ μίλλι πρὸς τἀνατολικά, ἡ πεδιάδα περιοριζόταν ἀπὸ μιὰν ἀμμουδιά, ποὺ τὴ χτυποῦσ' ἐλαφρὰ τὸ κῦμα τῆς θάλασσας, — τῆς θάλασσας ἐκείνης ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριὰν ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι!

Ὁ Δόνιφαν σώπαινε γιὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ πὼς ὁ ἀντίπαλός του δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ. Αὐτὸς ὅμως ποὺ δὲν ἀγαποῦσε τὶς ἐπιδείξεις, κοίταζε ἁπλῶς μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὴν ἀμμουδιά.

Τὸ βορεινὸ μέρος τῆς παραλίας ἐκείνης, ποὺ φωτιζόταν λαμπρὰ ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, γύριζε λίγο πρὸς τ' ἀριστερά· καὶ τὸ μεσημβρινὸ γύριζε ἐπίσης, ἀλλὰ ἡ καμπὴ ἐκεῖ ἦταν μεγαλύτερη.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Δὲν ἦταν ἤπειρος, ἦταν νῆσος. Ἑπομένως καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, καμμιὰ ἐλπίδα νὰ φύγουν ποτὲ ἀπὸ κείνη τὴ χώρα, ἐκτὸς ἂν τοὺς ἐρχόταν βοήθεια ἀπέξω.

Οὔτε ἄλλη γῆ φαινόταν κοντὰ ἢ μακριὰ στὸ πέλαγος. Κατὰ τὰ φαινόμενα λοιπὸν τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ!

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν πεδιάδα ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν ἀμμουδιά, τὰ τέσσερα παιδιὰ στάθηκαν στὰ πόδια ἑνὸς ἀμμόλοφου. Εἶχαν σκοπὸ νὰ γευματίσουν καὶ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ πλοῖο ἀπὸ τὸ δάσος. Ἴσως θὰ πρόφθαιναν πρὶν νὰ νυχτώσῃ.

Ἔφαγαν σκυθρωποί, περίλυποι, χωρὶς ν' ἀλλάξουν παρὰ λίγα λόγια. Τέλος πάντων τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ!

«Στάθηκαν ἄφωνοι μπροστὰ στὴν ἐπιγραφή...»

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν πεδιάδα ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν ἀμμουδιά, τὰ τέσσερα παιδιὰ στάθηκαν στὰ πόδια ἑνὸς ἀμμόλοφου. Εἶχαν σκοπὸ νὰ γευματίσουν καὶ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ πλοῖο ἀπὸ τὸ δάσος. Ἴσως θὰ πρόφθαιναν πρὶν νὰ νυχτώσῃ.

Ἔφαγαν σκυθρωποί, περίλυποι, χωρὶς ν' ἀλλάξουν παρὰ λίγα λόγια. Τέλος πάντων τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΒΡΑΧΟΣ

Αἰῶνες τώρα κεῖτεται
Στῆς θάλασσας τὰ βάθη,
Χειμῶνες ἄγριους πέρασε
Μὰ ὁ βράχος δὲν ἐχάθη.

Τριγύρω του τὰ κύματα
Ποὺ σποῦνε μὲ μανία,
Ὁλάφριστο τοῦ κάνουνε
Στεφάνι. Τί ἐρημία !

Ὁλίγα φύκια βρίσκονται
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπαρμένα,
Κι' ὦς πέρα στὸν ὁρίζοντα
Δὲν βλέπεις πλοῖο κανένα...

Περνοῦν τὰ χρόνια ἀγύριστα'
Ὁ βράχος δὲν πεθαίνει.
Σὰν τῆς αἰωνιότητας
Μνημεῖο πάντα μένει.

Μικρομέγαλη

Η ΝΙΝΑ Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

Ὑπάρχει μιὰ περίσταση ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιαφύγῃ τὸν ἀριθμὸ 13. Τί γρουσούζικος, Θεέ μου ! Κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξάδελφη μου εἶναι 13 χρονῶ. Τί νὰ κάμῃ ; Δὲν μπορεῖ νὰ πηδήξῃ κατ' εὐθεῖαν στὰ 14 ! Ἀδύνατο, σοῦ λέγω. Εἶναι λοιπὸν πρῶτον 13 χρονῶ, καὶ δεύτερον πολὺ χαϊδεμένη ἀπ' τὴ μαμμά της. Γι' αὐτὸ ἔχει μερικὰ κοριτσίστικα ἐλαττώματα ποὺ δὲν χωνεύω. Ὅταν τὴν κυνηγᾶς π. χ. βάζει κάτι στριγγλιές, σὰ γουρουνάκι ποὺ τὸ σφάζουν,—συγγνώμη τῆς ζῆνῶ, μὰ ἔτσι εἶναι.

Θὰ μοῦ πῆς : καὶ ποιός σοῦ λέει νὰ τὴν κυνηγᾶς ; Θὰ σοῦ πῶ : καὶ ποιός τῆς λέει νὰ μὲ πειράζει ; Κι' ἀκόμα, ὅταν περνατᾶ μὲ φίλες της, δὲν ἀκοῦς παρὰ μιὰ λέξη, ποὺ τὴν ἀγαπᾶ φαίνεται πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ μαμμά της: καϊμένη. Καϊμένη τοῦτο, καϊμένη κεῖνο, καϊμένη ξέχασα τὸ τετράδιό μου, καϊμένη κάτσε ἥσυχα, δὲ μοῦ λὲς καϊμένη... Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτή, ἤθελα νἀκούσῃς καὶ τὶς ἄλλες. Ἄχ, οἱ «καϊμένες» ! Βύλο θέλουν. Μ' ἔχουν κουράσει τόσο πολὺ μ' αὐτὴ τὴ λέξη !

Αὐτὰ ποὺ λές, εἶναι τὰ ἐλαττώματα τῆς Νίνας τῆς ἐξαδέλφης μου. Μὰ ἔχει καὶ προτερήματα : στὰ μαθήματά της θάταν πρώτη... ἂν ἦταν λίγο πιὸ προσεκτική. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν εἶναι ἡ τελευταία ! Φέτος μάλιστα εἶχε μιὰ χαρά, γιατί στὴν τάξη ποὺ εἶναι, θὰ χόρευε. Σοβαρὰ μιλῶ : στοὺς Σχολικοὺς Ἀγῶνες ποὺ γίνονται κάθε χρόνο, βάζουν τὶς τελευταῖες τάξεις τῆς Ἐμπορικῆς καὶ τοῦ Γυμνασίου, ποὺ εἶναι κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου, καὶ χορεύουν Ἑλληνικοὺς χορούς. Θὰ λάβαινε μέρος λοιπὸν κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἀλλά... ἀλλά...

Μιὰ μέρα ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν τσάμωσε κάποιαν ποὺ ἡ γλωσσίτσα της ἔκοβε ψαλίδι. Καὶ τῆς εἶπε :

— Γιὰ τιμωρία σου, φλύαρη, δὲν θὰ χορέψῃς. Θὰ τὸ πῶ καὶ τῆς κ. Στ. (τῆς διευθυντρίας) νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ.

Ὦ, Θέ μου ! Μὰ ξέρεις ποιὰ ἦτανε ; Ἡ Νίνα, ἡ ἐξαδέλφη μου! Νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! Ἤλθε σπίτι κλαίγοντας κι' ἡ μαμμά της τὴ ρώτησε ἀνήσυχη τί ἔχει.

— Χί, χί, ἔτσι κι' ἔτσι, χί, χί...

— Χά, χά ! Ἔτσι ἔκλαιγες καὶ στὸ διάλειμμα ; τὴ ρώτησα.

— Νὰ σκάσῃς !

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ... καϊμένη, τῶχε πάρει κατάκαρδα. Τώρα τί νὰ γίνῃ ; Ἡ μαμμά της, ἀφοῦ πρῶτα τὴ μάλωσε, ὕστερα τὴν παρηγοροῦσε. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω κι' ἐγώ, τῆς εἶπα :

— Σώπα, Νίνα μου, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν διευθυντή μας νὰ σῇ στὴν κ. Στ. νὰ παρακαλέσῃ τὸν καθηγητή σου νὰ σὲ συχωρέσῃ.

— Σώπα σύ, βλάκα, ποὺ θὰ κούσῃ ἐσένα ὁ διευθυντής !..

— Ἀ, ἔτσι ; βλάκα μὲ λές; κι' ἐγώ... δὲν θὰ τὸν παρακαλέσω !

Ἐπιτέλους, εἴτε γιατί οἱ βρύσες τῶν δακρύων της στερέψανε, εἴτε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι καὶ νὰ ξαναρχίσῃ, ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου ἔπαψε νὰ κλαίει. Ἀλλὰ δὲν ξανάρχισε. Κι' εἶχε δίκιο, μὰ τὸ ναί, γιατί τὴν ἄλλη μέρα ἤλθε σπίτι ξετρελλαμένη. Πηδοῦσε, σφύριζε, τραγουδοῦσε. «Ἔτσι ντέ ! Τί ἔχεις πάλι ;» Μάθαμε τί ἔχει... Ἔ, τὶς Μπολσεβίκες ! Ἔκαμαν διαδήλωση ἐκεῖ πέρα. Φάγανε, λέει, — τὶς λιμάρες !— ταῦτὰ τοῦ καθηγητοῦ των νὰ συχωρέσῃ τὴ Νίνα τὴν ἐξαδέλφη μου. Κι' αὐτός τὴ συχώρεσε. Ἀμέσως ὁ «κακὸς» καθηγητής, ποὺ τοῦ ψάλανε τόσα,—ὄχι μπροστά του, ἐννοεῖται, — ἔγινε ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐννοεῖται ἐπίσης, πὼς ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου ὑποσχέθηκε, τὸ ψαλιδὶ δηλαδή...

Ὅταν ἔγιναν οἱ Ἀγῶνες, οἱ «καϊμένες» χόρευαν, ὄχι στὴν τάξη, ἀλλὰ σ' ἕνα μεγάλο γήπεδο. Καὶ νὰ σοῦ πῶ ; Ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου χόρευε καλύτερα ἀπὸ ὅλες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια. Ζήτω λοιπὸν ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου !

Σάνθιππος

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ὦ, πόσο ἀγαπῶ τὰ νυχτολούλουδα ! Ἔχουν ἕνα χρῶμα ρόδινο, γλυκὸ κι' ἁπαλό, ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ παίρνουν κάποτε τὰ συννεφάκια τῆς δύσης.

Ὅταν ὁ ἥλιος πάει νὰ κοιμηθῇ στὰ ξωτικά του παλάτια κι' ὁ χαμός του μᾶς γεμίζει νοσταλγίες τὴν καρδιά, γιὰ κάτι ἀόριστο, μακρινό, ὅμορφο· ὅταν τὰ πουλιὰ στέλλουν σὲ κάποιον ἄγνωστο θεὸ τὸ μυστικό τους κελάδημα· ὅταν οἱ κρίνοι σκορπίζουν γλυκὰ-γλυκὰ τοὺς τελευταίους ἀνασασμοὺς κι' ἡ θάλασσα, κουρασμένη ἀπ' τὰ παιχνίδια τῆς ἡμέρας μὲ τοὺς βράχους, διπλώνει τὰ κυματάκια της ἀγάλια-ἀγάλια, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τἄλλο στὴν ἀκρογιαλιά· ὅταν τὸ ἀέρακι τῆς δύσης ἔρχεται νὰ νανουρίσῃ ὅ,τι στὴ φύση ἔχει ἀφήσει ξυπνητὸ τὸ δεῖλι, καὶ σκορπάει μυστικὲς ἀνατριχίλες στὶς ἀργυρόφυλλες περήφανες λεύκες, τότε, μέσ' στῆς σιωπῆλῆς νυχτιᾶς τὸν ἐρχομό, ἀνοίγετε σεῖς τὰ ρόδινα πεταλάκια καί, μαγεμένα ἀπ' τὸ λυκόφως, μεθυσμένα ἀπ' τἀέριοῦ τὸ βραδυνὸ φύσημα, ἀπαλογέρνετε μὲ χάρη τὰ κεφαλάκια σας. Κι' ὅταν ἡ νύχτα ἁπλώσει τὸν πέπλο της κι' ὅλη τὴν πλάση ἀγκαλιάσει, τότε πιὰ ξαπολύνεστε λεύτερα, παίζοντας μὲ τὶς χρυσὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἀκτίνες ἢ τῶν ἄστρων τὶς ἀσημένιες.

Ὦ λουλουδάκια μου ἀγαπημένα ! Ποτὲ δὲν σᾶς χάιδεψε τοῦ ἡλιου τὸ φῶς, ποτὲ δὲν νοιάσατε πεταλουδιῶν φιλιά, τἀστέρια εἶναι ὁ κόσμος σας κι' αὐτὰ οἱ σύντροφοί σας. Σεῖς μόνο ξέρετε τῆς νύχτας τῆς μυστικόπαθης τὰ θέλγητρα τὰ μαγικά, σεῖς μόνο βλέπετε τὶς νεράϊδες τὶς πεντάμορφες καὶ τὰ ξωθιά της. Καὶ ὅταν πιὰ σβύσῃ ὁ αὐγερινός, καὶ ξεψυχήσουν τὰ σκότη, καὶ προβάλλῃ ἡ ροδόχρωμη αὐγή, καὶ τὰ τριαντάφυλλα σκορπίζουν ὁλόγυρα τὴν εὐωδιά τους, καὶ τὰ πουλιὰ τρελλαμένα ἀπ' τὴ χαρὰ τους ξεχύνουν ἁρμονικό, γλυκὸ τραγούδι, τότε κλείνετε τὰ μεταξένια πεταλάκια σας, φοβισμένα μὴ τυχὸν ἀντικρύσετε τὸ φῶς τῆς ἡμέρης, καὶ γέρνετε τὰ κεφαλάκια σας ἀγαλινά.

Ὦ, πόσο σᾶς ζηλεύω, μικρά μου λουλουδάκια, καὶ πόσο θέθελα ἡ ζωή μου νὰ ἦταν νυχτολουλουδιοῦ μικρὴ ζωούλα, κι' ἂς ζοῦσα μόνο μιὰ νυχτιά, καὶ ἔπειτα ἂς ἔσβυνε ἡ πνοούλα μου κι' ἂς σκορπιόνταν τὰ πεταλάκια μου στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ πρωινοῦ ἀεριοῦ !

Κάρμεν Σύλβα

ΧΙΟΝΙΑ...

Καταχνιά ! Τὰ σύγνεφα κατέβηκαν στὴ γῆ καὶ κρύψανε ἀκόμα καὶ τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ ποὺ σκαρφαλώνει στὴν ἀντικρυνὴ τοῦ βουνοῦ πλευγιά. Καὶ βλέπεις νὰ φεύγουνε μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καπνοὶ λευκοί, καπνοὶ ποὺ πέφτουνε στὴ γῆ καὶ τὴ στρώνουν ἁπαλὰ-ἁπαλὰ μ'ἕνα κακακάθαρο χαλί... Χιονίζει. Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια τὰ πανύψηλα κυπαρίσια καὶ τώρα φαντάζουν σὰν ξωτικοὶ φρουροὶ γύρω στὴν παλιὰ ἀρχοντικὴ βίλλα μὲ τὶς πρελεμίστρες της, τὴ σφιχτοπλεμένη μὲ τοὺς κισσούς. Σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα στέκει μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Στέκει συλλογισμένη... Ἄραγε τύμορφο καὶ περήφανο βλέμμα της βλέπει τὶς νιφάδες, ἢ περνοῦν νοσταλγικὰ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ μακρυνὰ ταξίδια της ; Ταξίδια σ' ὄμκεανούς, σὲ νέους κόσμους... Ἀδιάφορο, ἐκεῖ ὅπως εἶναι, μοιάζει μὲ βασίλισσα τῆς ἐρημιᾶς.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ἡ ὡραία σιλουέττα χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βαριὰ παραπετάσματα.

Δυὸ χωριάτες ποὺ γύριζαν στὸ χωριό, πέρασαν ἀπὸ πλάϊ μου, χουχουλίζοντας τὰ χέρια τους ἀπ' τὸ κρύο.

— Μωρ' ἄν τὸ πάρῃ νύχτα, θὰ τὸ στρώσα γιὰ τὰ καλὰ καὶ θὰ ξημερωθοῦμε κάτασπροι.

Γρήγορα-γρήγορα τράβηξαν τ' ἀνηφορικὰ μονοπάτια τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ μπῆ ὁ καθένας στὸ σπιτάκι του, ποὺ τὸν περίμενε κοντὰ στάλλα καὶ ἡ χαμηλὴ γωνιὰ μὲ τὴ φλογισμένη κουτσούρα ἀπὸ τὴ γέρικη ἐλιά...

Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πιὸ πυκνὸ τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στροβιλίζῃ σὲ φανταστικοὺς χοροὺς μὲ τὸν ἀγέρα, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο, ἀγνό, ὁλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ λίγο νερό, λάσπη, βοῦρκος...

Χιόνι

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἕνα παιδάκι, τὸ καϊμένο.
Φτωχὸ καὶ παραπεταμένο
Ἐτριγυρνοῦσε κλαίγοντας,
Καὶ κάπου-κάπου λέγοντας :
«Χωρὶς τραγούδι, χωρὶς φιλιά,
χωρὶς ἀγάπη καὶ ἀγκαλιά.»

Ὅπου πεθαίνοντας μιὰ μέρα
—Χωρὶς μητέρα, χωρὶς πατέρα—
Σὰν ἔσβυνε σὰν τὸ λουλούδι
Εἶπε κι' ἐκεῖνο τὸ τραγούδι :
«Χωρὶς τραγούδι, χωρὶς φιλιά,
Χωρὶς ἀγάπη καὶ ἀγκαλιά.»

Ἀγράμπελη

Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Κάποτε ἕνας Ἄγγλος γεωργός, ἐνῶ ἐργαζότανε, εἶδε μιὰ παρέα κυνηγῶν ποὺ περνοῦσαν καβάλα ἀπ' τὸ κτῆμα του.

Εἶχε ἕναν ἀγρὸ ἀπ' ὅπου δὲν ἤθελε νὰ περάσουν, γιατί τὰ βλαστάρακια μόλις εἶχαν φυτρώσει κι' ἦταν σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ μποροῦσαν νὰ πληγωθοῦν πολὺ ἀπὸ τὸ πάτημα τῶν ἀλόγων. Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸ μικρό του γιὸ νὰ κλείσῃ τὴν εἴσοδο καὶ μὲ κανένα τρόπο νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς κυνηγοὺς νὰ μποῦν στὸν ἀγρό.

Τὸ παιδὶ πῆγε νὰ φρουρήσῃ τῆν εἴσοδο, καὶ πολὺ γρήγορα οἱ κυνηγοὶ ἔφθασαν καὶ τὸν διέκαψαν νἀνοίξῃ.

Ὁ μικρὸς ἀρνήθηκε μ' ἐπαμονὴ νὰ τὸ κάμῃ, ἂν καὶ κρεμάσθησαν μὲ ἀπειλὲς καὶ δωροδοκίες.

Τέλος ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησίασε καὶ εἶπε :

— Ἀγόρι μου, εἶμαι ὁ πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας καὶ σὰ συμβουλεύω νἀνοίξῃς νὰ περάσωμε.

Τὸ παιδὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε :

— Εἶμαι βέβαιος, πὼς ὁ πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παρακούσω τὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα μου.

Ὁ πρίγκιπας εὐχαριστήθηκε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι καὶ, στρεφόμενος στοὺς συντρόφους του, εἶπε :

— Μὲ ἕνα στράτευμα ἀπὸ τέτοιους στρατιῶτες θὰ κατακτοῦσα ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ δίνοντας στὸ παιδὶ μιὰ λίρα καὶ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ μάγουλά του, ξεκίνησε μὲ καλπασμό.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικό)

Γκλόρια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὥστε παντρεύτηκε ἡ θεία σου, μικρούλα μου ;

—Μάλιστα, κυρία.

—Καὶ μὲ ποιόν ;

—Μὲ τὸ γαμπρό.

Χρυσάνθεμον

***

Γιώργος : —Μιὰ χαρὰ εἶναι ὁ ἀδερφός σου, Νίκο.

Νίκος :—Χτύπα ξύλο!..

Κι' ὁ Γιώργος, ἀπαθέστατα, χτυπᾷ τὸ κεφάλι τοῦ Νίκου.

Τζογὲς

***

—Ἀλήθεια, μπαμπά. τὸ νερὸ παγώνει ἄμα τὸ θερμόμετρο φτάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν ;

—Βεβαιότατα, παιδί μου.

—Καὶ δὲ μοῦ λές, πῶς κατάλαβαίνῃ τὸ νερό, πὼς τὸ θερμόμετρο ἔφτασε κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν ;

Ἐσμεράλδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Ἀπριλίου 1928.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! Ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, οἱ χριστιανοὶ κώδωνες θἀναγγέλλουν τὴν Ἀνάστασιν. Χριστὸς Ἀνέστη, παιδιά μου. Στέλνω τὸ φιλί τῆς ἀγάπης σὲ ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγεία καὶ μὲ χαρά !

Ὅσο μπορεῖ κανείς, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, δὲν πρέπει νἄχῃ καμμιὰ πρόληψη. Ἀλλὰ ὅπως ἀναγωρίζεις καὶ σύ, αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζεται αὐστηρὴ διπαιδαγώγηση ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἡλικία. Τώρα, δυστυχῶς, γίνεται τὸ ἀντίθετο : καὶ στὸ σπίτι καὶ στὸ σχολεῖο, τὰ παιδιὰ ἀναμένονται νὰ τὸν τρόπο ποὺ δυναμώνει μέσα τους τὴν κληρονομικὴ δεισιδαιμονία. Γιατί ὅλοι, λίγο ἢ πολύ, εἴμαστε προληπτικοὶ κι' ἀπὸ ἀδυναμία, λιποψυχία, ὀκνηρία, ἀναθέτουμε πολλὰ πράγματα στὴν τύχη ἢ τἀποδίδουμε στὴ μοῖρα, στὸ γραφτό. Ὡστόσο κάτι ὑπάρχει ἀπ' ὅλ' αὐτά. Μόνο ποὺ δὲν εἶναι ἀπέξω, ἀντικειμενικό, ὅπως φαντάζονταν οἱ ἀρχαῖοι τὴ Μοῖρα καὶ τὴν Τύχη. Ἀλλὰ μέσα μας, ἀτομικὸ κι' ὑποκειμενικό. Ὅταν λάμε ὅτι «κάθε ἄνθρωπος γεννιέται μὲ τὴν τύχη του», ἐννοοῦμε ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ νἀποκτήσῃ περισσότερες δυνάμεις ἀπ' ὅσες ἔχει φυσικά, οὔτε νὰ κάμῃ τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπουν αὐτὲς οἱ δυνάμεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἴσαμε ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ μεγαλώνῃ τὶς δυνάμεις του, ὅσο εἶναι ἐπιδεκτικές, καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιῇ, πρὸς τὸ καλὸ του καὶ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ὅσο τοῦ εἶναι ζυνατό. Οἱ μοιρολάτρες, οἱ λιπόψυχοι, οἱ ὀκνηροί, δίνουν στὸν κόσμο λιγότερο ἀπ' ὅ,τι μποροῦν. Οἱ φιλόπονοι, οἱ δυνατοί, δὲν δίνουν βέβαια περισσότερο, — αὐτὸ θάταν ὑπερφυσικό, — δίνουν ὅμως ὅλο ὅσο μποροῦν, κι' εἶναι ἀρκετό.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, *Χαζοπούλα*, νὰ λύνῃς ὅλες τὶς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Μπορεῖς νὰ στέλνῃς ὅσες λύνεις, κι' αὐτὸ κάνουν ὅλοι. Πῶς πῆγε ἡ ἀπαγγελία τὴν 25η Μαρτίου ; Πιστεύω νὰ μὴν τἄχασες ὅπως φοβόσουν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διώξῃς ἀπὸ μέσα σου αὐτὸ τὸ φόβο τοῦ κόσμου μὲ τὴν αὐτοπεποίθησῃ ποὺ δίνει θάρρος. Νὰ λές πάντα : «θὲ τὰ πῶ ὡραῖα !» Καὶ θὰ τὰ λές. Γιὰ τὶς ἐνέργειες εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νἄχουν καλὸ ἀποτέλεσμα.

Σοῦ φαίνονται «κρύα καὶ ἄνοστα», *Πορφυρογέννητη*, γιατί αὐτὰ τἀ περιοδικά, χωρὶς διεύθυνσι, χωρὶς ἐποπτεία, τὰ γράφουν συνήθως παιδαρέλια, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε ὄφος, οὔτε γοῦστο, οὔτε γνώσεις. Ἐνῶ οἱ δικοί μου συνεργάτες, παλαιοὶ καὶ νέοι, εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους Ἕλληνες λογοτέχνες. Αὐτή, βλέπεις, εἶναι μιὰ μεγάλη, ἀπέραντη διαφορά, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ οὔτε τὸ ἄφθονο χαρτί, οὔτε οἱ χρωματιστὲς εἰκόνες. Ὡσόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Αὐτό, *Διάνα*, εἶναι πολὺ λεπτὸ ζήτημα. Μιὰ βοήθεια μπορεῖς νὰ δίνῃς στὲς συμμαθήτριές σου, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖνη ποὺ ἀπαγορεύουν οἱ καθηγηταί. Καὶ ξέρεις ποιὰ εἶναι ἐκεῖνη ποὺ ἀπαγορεύουν ; Ἡ ἀντιγραφή, ἡ ὑπαγόρευσι. Ἀλλὰ μιὰ ἐξήγησι, μιὰ ἀνάπτυξῃ, μιὰ ὑπόμνησι, μιὰ συμβουλὴ ἐπιτέλους, αὐτὰ βέβαια δὲν εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα : Ὁ καθηγητὴς σᾶς δίνει ἕνα θέμα. Μιὰ συμμαθήτριά σου σὲ ρωτᾷ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀναπτύξῃ. Ἐσὺ τῆς λές, τὴν ὁδηγεῖς,—ὅσο ἔξερεις βέβαια,—καὶ τὴν ἀφίνεις νὰ γράψῃ τὴν ἔκθεσι μόνη της. Ἔ, αὐτὸ εἶναι καλὸ καὶ νόμιμο. Ἂν ὅμως ἔγραφες ἐσὺ μιὰ ἔκθεσι καὶ τὴν ἔδινες στὴ συμμαθήτριά σου νὰ τὴν ἀντιγράψῃ δουλικά, αὐτὸ θάταν κακό. Θὰ τῆς ἔδινες ἔτσι τὸν τρόπο νὰ κατήσῃ τὸν καθηγητὴ καὶ νὰ πάρῃ ἕνα βαθμὸ ποὺ δὲν θὰ τὸν ἄξιζε, καὶ θἀδικοῦσες τὸν ἑαυτό σου καὶ τὶς ἄλλες, θὰ ἐβλαπτες ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη, γιατί θὰ τὴ μάθαινες... νὰ μνημονεύσι μὲ ξένα κόλλυβα. — Τὸ ἄλλο δὲν τό καταλάβα. Πῶς βρέθηκαν στό κουτί δυὸ καφίτσες ; Ἔγινε... θαῦμα ; Ἐξήγησέ μου

Ἡ *Νέμεσις* μοῦ γράφει : «Μὲ πολλὴ μου χαρὰ εἶδα χτὲς ὅτι οἱ «Πλούσιοι καὶ Φτωχοί» τοῦ κ. Ξενοκούλου πῆραν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τὸ Ἔπαθλο Βικέλα. Πές του, σέ παρακαλῶ, τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου. Ἐμεῖς τὰ Διαπλαοάκουλα πρέπει νἀμαστε πολὺ περήφανα ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος μᾶς χαρίζει λίγο ἀπὸ τὸν πολύτιμό του καιρό».

Ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ πατερούλης, *Βασίλη Δ. Βιτσαξῆ*, ποὺ σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μοῦ γράψῃς. Γιατί αὐτὸ τὸ πρῶτο-πρῶτο γράμμα ποὺ γράφεις στὴ ζωή σου, σὲ χαρτί καὶ μὲ μολύβι, μ' εὐχαριστῶσε πάρα πολύ. Εἶναι ἀπὸ τὸν πιὸ μικρό μου φίλο,—ἔξη χρονῶ μόλις,— ποὺ μάγαπα ὅμως τόσο πολὺ κι' εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀγάπη του. Μπράβο, μικρέ μου, καὶ καλὴ ἀρχή !

Τί μεγάλο δυστύχημα, *Τσάρλεστον !* Ἀλλά, ὅπως λές καὶ σύ, ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα. Ὑπομονὴ λοιπόν, μικρέ μου ὀρφανέ, κι' ὁ Θεός εἶναι μεγάλος.

Κρίμα ποὺ δὲν ἔχω σήμερα τόπο νἀπαντήσω καὶ σ' ἄλλους. Κι' ἤθελα πολὺ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ *Μιμόζα*, στὴν *Ἐξωτικὴ Γατούλα*, στὴν *Παρηγοριά*, στὸ *Αἰγόκλημα* καὶ... καὶ... Μὰ ποῦ ! Μὲ βιάζει κι' ὁ τυπογράφος, γιατί εἶναι Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὸ φυλλάδιο πρέπει νὰ τυπωθῇ πιὸ νωρίς. Δὲν πειράζει, ἄλλη φορά.

Ὡραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἡ τὴν περασμένην κι' οἱ ἑξῆς : *Ἀφρισμένο Κῦμα, Λεμονανθός, Πέτρος Ριονσαί, Ἀκούρδιστο Ρολόϊ, Ἀκακία, Μήδεια, Ἔνδοξος Ἕλληνας, Θέσπις, Βαρῶνος Μυγχάουζεν, Κυρὰ-Κυραλίνα, Χλόη, Ρετσίνα, Φλογέρα* καὶ *Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καραϊσκάκης, ἀ. (;;) Γαλάξιο Ἀστέρι, ἀ. (ΠΒ). Βιολέττες, κ. (ΕΕ). Ξενιτεμένος, ἀ. (ΓΚ). Μελαγχολικὴ Ὕπαρξις, κ. (;;;). Καρούμπας, ἀ. (βρόστε μας). Καρκαλέτσος, ἀ. (βρόστε μας). Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων, ἀ. (ΜΙ). Τίς, ἀ. (τίς). Πυγολαμπίδα, κ. Ἄφοβος, ἀ. (—.). Φαίδρα, κ. (;!).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ψυχὴ τῆς Λέσβου, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της' *Ἐλβίραν* (τὸ ἔλαβα' ἀλλὰ δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ σοῦ πῶ) *Πορφυρίδα* (περαστικά' ἂν θέλῃς νὰ ξαναθηματοσιευθῇ, πρέπει νὰ στείλῃς νεώτερη φωτογραφία) *Τζογὲν* (περαστικά' τὸ εἶδα κι' ἐγώ· ὦ, βέβαια ποὺ δὲν εἶναι Διάπλασις !) *Περιπλοκάδα* (ἔστειλα' ὁ κ. Φαίδων κι' ὁ Ἀναγίας σ' εὐχαριστοῦν πολὺ· ὅσο γιὰ τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ «Χ(λια-Μύρια», τί νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ· μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ὁ «Φουκαρᾶς» ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ «Δυπηρῶδες»· καθένας μὲ τὸ γοῦστο του) *Νάρκισσον* (τὰ ἔλαβα ὅλα, μὴν ἀνησυχῆς· δὲν τὰ εἶπαμε ; ἀργὸ καμμιὰ φορά, ἀλλὰ δὲν ἠλησμονῶ ποτέ·) *Ἱσπανιόλαν* (τὸ γράμμα σου τὸ πῆρα γιὰ πρωταπριλιά· ἀλλὰ μποροῦσε καὶ νὰ μὴν ἦταν· τί λὲς καὶ σύ ; τὸ Κράτος δὲν ἔπρεπε νὰ βοηθῇ ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἔχει τέτοιο προορισμό ;) *Ἄχ, Πόλη* (σὲ παρακαλῶ, γράφε μου μὲ πιὸ ζωηρὸ μελάνι· λέξη δὲν διάβασα ἀπὸ τὸ γράμμα σου!) *Γεώργιον Δημηνιούδην* (ἔλαβα τὶς λύσεις σου, ἀλλὰ διάβασε τὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ, γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς πρέπει νὰ τὶς στέλνῃς·) *Χλωμὴν Βασίλισσαν* (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἂν καὶ μικρή, τὰ γράμματά σου τὰ κάνεις πολὺ ὡραῖα·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (θὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω ὡς πρωτότυπο, ἀφοῦ μὲ διαβεβαιώνεις· εἶχα ὅμως τὴν ἰδέα πῶς εἶναι μετάφραση, ἢ τουλάχιστο μίμησι·) *Μελαχροινούλαν* (δὲν θυμοῦμαι· Παιδὶ Πνεύματα, βλέπεις, λάβαινα τόσα πολλά ! ὀβτε λέγω τίποτε γι' αὐτά· μάνο ὅσα μ' ἀρέσουν, τὰ βάζω σ' ἕνα φάκελλο, καὶ τραβῶ ἀπ' αὐτὰ στὴν τύχη δυὸ τρία γιὰ κάθε φυλλάδιο·) *Αἴολον* (εἶδα τοὺς σκοποὺς τοῦ Σολλόγου σας ἀπὸ τὸ Καταστατικό ποὺ μοῦ ἐστείλατε κι' εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία·) *Βοσπορίτην* (τὰ ἔλαβα·) *Νεράϊδαν* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέ

λα') *Δερὴν Φουστανέλλαν* (ἔστειλα· δὲν θὰ ἤλθε ἀκόμα ἡ σετρά της νὰ τὴ διαβάσω· ἔχω πολλά!) *Μακεδόνα* (ἔστειλα 6 τετράδια· καλά, γιὰ τὸ ἄλλο δὲν γράφω·) *Σενιτεμένο Ἠπειρωτάκι* (ἀφοῦ ὁ Σύλλογος αὐτὸς διελύθη, ἡ ἐξήτηση εἶναι πιὰ περιττή· ἄλλωστε ὁ κάτοχος τοῦ ψευδωνύμου μοῦ γράφει νὰ μὴν ἀναφέρω τίποτα·) *Ἀετόν, Καϊρέναν* κτλ.

Μελαχροινούλαν, Μαύρην Γάταν, Ἐλπιδοφόρον, Ἀνθισμένην Μηλιὰν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν Θ Ἀπριλίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Ἰουνίου.

285. *Δεξίγριφος*

Μὲ ἄρθρο ἀρσενικὸ
Οὐδέτερο ἀκρωτήριο,
Ὤ, τί ἀσυνταξία!
Κι' ὅμως στὸν οὐρανὸ
Τὸ ἀνέβασε — μυστήριο! —
Κοντὰ στὸ Γαλαξία.

Ἀστρακόβροντο

286. *Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος*

Μιλεῖ, μιλεῖ τό . . . γράμμα
Καὶ γίνεται τὸ θάμμα:
Στὴ Μικρασία πόλη
Ποὺ τὴ γνωρίζουν ὅλοι.

Νικόλαος Τέσκας

287. *Στοιχειόγριφος*

Ὡραῖο ἄγριο ζῶο
Ἂν κατατομηθῇ,
Στὸ Αἰγαῖο ἀπὸ τὴ Θράκη
Ποτάμι θὰ χυθῇ.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς

288. *Τονόγριφος*

Στὴν ἐκκλησιὰ στέκω ψηλά.
Μ' ἂν πάῃ ὁ τόνος χαμηλά,
Δὲν μὲ θωρεῖς πιὰ καθαρό:
Θολώνω εὐθὺς σὰν τὸ νερό.

Ἰσπανιέλα

289. *Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον*

* * * * 1. Χωρὶς μαλλὶ καὶ ἀρ-
* * * * [γαλειὸ
* * * * μπορεῖ νὰ γίνῃ χρά-
* * * * [μι;
2. Τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ λιμὴν εἶναι πολὺ σπουδαῖος.
3. Μιὰ ἀμυχὴ ὤ, δὲν μπορεῖ τόσο κακὸ νὰ κάμῃ . . .
4. Βαρύ, ἀσήκωτο ἤτανε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως.

Εἰς κάθε στίχον περιέχεται, ἀναγινώσκομένη ἀντιστρόφως, ἀπὸ μία λέξις τοῦ Κύβου. Εἰς τὸ σχῆμα, ὁριζοντίως καὶ καθέτως θἀναγινώσκωνται αἱ αὐταί.

Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου

290-291. *Μεταμορφώσεις*

1. Ὁ *ὦμος* διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λαγών*.
2. Ἡ *λαγὼν* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *γόνυ*.

Ἀττικὴ Αὐγὴ

292-296. *Μαγικὸς Φθόγγος*

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φέρος, Θῦμα, γέρων, ἐρίτης, πόθος.

Ἑλὴ

297. *Τριπλὴ Ἀκροστιχὶς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασίλεα τῶν Θηβῶν, τὰ δεύτερα βασίλισσαν, σύζυγον τοῦ πρώτου, τὰ δὲ τρίτα μέγαν ἀρχαῖον ποιητήν:

1, Ὥρα τοῦ ἔτους· 2, Θεὰ δικαία· 3, Αἴσθησις· 4, Ἀρχαία βασίλισσα; 5, Ἕνα ζῶον, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶον· 6, Ἀρχαία πόλις.

Ἑλλὰς

298. *Φωνηεντόλιπτον*

τ - γντ - βγζ - μτ
Ρόδον τὸ Ἀμάραντον

299. *Γρῖφος*

ἄν ἔν ἄν
Μ' ἄλλαι ἄν ἔν ἄν ἔν μψ ὡς $\frac{\text{θοῦ}}{\text{λα}}$ Κ δέ
ἄν ἄν ἄν.

Ἀγνὴ Ψυχούλα

300. *Γρῖφος*

ποῦ
ποῦ ΤΙ
δὰς ἄ! ΕΕΕΕΕΕΕΕ
ποῦ ποῦ
ποῦ

Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

301. *Triangle*

* * * * *=Apôtre
* * * * =Messagère d. dieux
* * * =Partie du pain
* * =Partie du corps
* =Consonne

Verticalement les mêmes mots.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

302. *Mixte*

mx - au - trd - ne - jms

Καρδινιὰν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ.* τοῦ φύλ. 6

55 (δίς). Πολικὸς (πόλη, Κῶς.) —56. Ἄδης (ἄ! δίς.)— 57. Βλῆμα-βῆμα.—58. *Πύδια-Πυθία.*

59. B
I Ω N
Π Ε Λ Λ Α
Β Ε Λ Γ Ι Ο Ν
Π Α Ρ Ν Α Σ Σ Ο Σ
Β Ε Σ Π Α Σ Ι Α Ν Ο Σ

60. ΤΟΜΥΡΙΣ (οὖς, μῦς, υἱός, ροῦς, Ἶρις. Σύρος.)— 61-65. Διὰ τοῦ U: *ὄγδοος, Ὀπόρτον, βολβός, δοκός, κολοσσός.*—66. ΠΥΡΡΟΣ (Παῦλος, ΠΥργος, πέρδιξ, νεφΡός, ΟμηρΟς, ΠίστιΣ.)—67. Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. — 68. Περιττὴ ἡ πολυτέλεια (περὶ τι η, πολλή, τελεία.) —69. MÉROPERACINE (MaRc, ErAto, RiCheIleu, ObIs, PaNamas, EIEphant). — 70 - 72. 1, *Λούση* (loup, si.) 2, *Ντούγκλας* (doux, glace.) 3, *Φιλόσοφη* (fil, eau, Sophie).

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

Ξεσπαθώνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΗ' — 383|

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν καρτῶν κινηματογραφικῶν, ἕναν ἠθοποιὸ καὶ μίαν ἠθοποιόν. Καὶ διὰ τὰς δύο συμμετοχὴ δραχμή. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα τρία. Δ/σις: Μ. Ἀγγελίδου, Ἀφροδίτης 9. Παλαιὸν Φάληρον. **Βιολέττες**

|ΚΗ' — 384|

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Τρέμετεσε κι' εἴμαστε εἰδικὲς σ' ἀνακαλύψεις ψευδωνύμων. Ἀσιπὸν ἐξακολουθοῦμε: Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα =Ἐλενίτσα' Ἀντωνιάδου, Πάν=Μαρτινιανός, Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου=Τούλα Καββαδᾶ, Γαλάτεια=Καΐτη Κοβότσου, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα=Γεώργιος Νικολάου. Πετόχαμε; Ἡ τῶν Ἀποκαλύψεων: ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

Υ. Γ. Διαφεύσεις χωρὶς βεβαίωση Διαπλάσεως δὲ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

|ΚΗ' — 385|

Ἰ

Κολοκυθόσπορε, ποθεῖς
μὲ ὅλους νὰ τὰ βάλῃς
Πρόσεξε ὅμως μὴ καὶ σὺ
τὴ μάσκα σου τὴ βγάλεις.

ΙΙ

Νὰ κι' ὁ Κολοκυθόσπορος
μὲ ὅλους ποὺ τσακώνεται,
Μὰ σπάζει ἡ κολοκύθα του
κι' ἄξαφνα φανερώνεται
ὁ Μίμης ὁ Δαρδούρος . . .

Ρετσίνα, Φλογέρα

|ΚΗ' — 386|

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, τί νὰ κάνωμεν κι' ἐμεῖς οἱ ἀγράμματοι; ; ; — Ροδοπλασμένη Βοσκοπούλα, εὐχαριστῶ. — Ἡ Μελαχροινούλα δὲν θὰ ἔτρωγε τὴν Μαγεμένη Συντροφιά. **Μελαχροινούλα**

|ΚΗ' — 387|

Φοῖβε Ἀφεντουλίδη, γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς; Γράφε: Γ. Μποσταντζόγλου διὰ Ἔνδοξο Σοῦλι, Πατησίων 50 Ἀθήνας. Πληρωμένε Ταυρομάχε, ἔστειλα ἄλλα δὲν ἔλαβα. **Ἔνδοξο Σοῦλι**

|ΚΗ' — 388|

Κουκουναρεθρεμένε, πότε μ' ἔκανες κορίτσι; νά: (Σπαρτιάτης δὲν εἶναι Παρασκευά.—Διαπλ.) **ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ**

|ΚΗ' — 389|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ἀποτελέσματα 1ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπαντήσεις λίγες. Βραβεύομε Κ. Β. . . Ὑποστηρίξτε τὸν (ΚΗ' — 203) διαγωνισμό μας!!! τῶν Διαγωνισμῶν: **ΑΦΡΟΔΙΤΗ**

Ρέα = Γαλανοῦ καὶ ὄχι Ἡλιοστάλαχτη ὅπως ἐγράφη στὴν ἀγγελία (ΚΗ' — 319). Ἡλιοστάλαχτη = Παπαγεωργίου, Γλυκειὰ Ξανθούλα=Χατζίκου. **ΕΡΙΣ**

|ΚΗ' — 390|

Μπεκασίν = Πόπη Βρονταμήτου, Κοκοβιός=Λεων. Βρονταμήτης, Ναύαρχος Μιαούλης = Λέρτας, Πτολεμαῖος = Σωτ. Ἀργυρόπουλος. **Δάφνης Στέφανος**

|ΚΗ' — 391|

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ

Λωρέττα=Ζερβοῦ Σαγηνεύτρα = Σαμοθράκη. Καζούρα=Μαυρομμάτη, Ὀνειρον Ἑλληνισμοῦ=Κουβελᾶς, Μπεκασίν =Βρονταμήτου, Νεοπολιτάνα=Βοζίκη.

Ἀνακαλύψεων; **Πολυλογᾶς**

|ΚΗ' — 392|

Ψηφίσετε τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Κουκουναρεθρεμένε, κορούλό μου, δύο ἀνακαλύψεις λανθασμένες (Σ. τ. Δ.— Βέβαια), **Μανόλια**, ἀλληλογραφοῦμε; **Μπεέμ**, ἔστειλες; ! **Κολοκυθόσπορε**, συμμαχοῦμε; ξερόμαστε. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: (ΚΗ'—5).

|ΚΗ' — 393|

Ἀρτεμις **Ἀμαρυσία**, ἔλαβα εὐχαριστῶ. **Φάρος τοῦ Βοσπόρου** ὑποψήφιος δημοψηφίσματος. Νὰ περιμένῃ μιὰ ψῆφο σας;

|ΚΗ' — 394|

Ποιὸς θὰ νικηθῇ ψῆφο στὸν ἀλησμόνητόν μας; **ΤΖΑΚ!**

75 Ὑποστηρικταὶ

|ΚΗ' — 395|

Σαμωτοπούλα, Μελαχροινούλα, Ἀρχιτεμπέλη καὶ λοιποί, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Ἠλιόλουστη, ξαναστεῖλε Δ/σιν. **Ρετσίνα**

|ΚΗ' — 396|

Ἀφοῦ κατήντησα τὸ φόβητρον τῶν Διαπλασοπαίδων καὶ κινδυνεύσω, μὲ μένα, νὰ τροποποιηθοῦν οἱ ὅροι τοῦ δημοψηφίσματος, ἀποχωρῶ εὐχαριστῶν τοὺς μὲ ἐψήφισαν, καὶ ἀφίνω τὰ Διαπλασόπουλα ἐλεύθερα νὰ ψηφίσουν ὅποιον θέλουν καὶ ἰδίως τὴν «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν». **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ**

|ΚΗ' — 397|

Διαπλασοπούλες! 15—17 ἐτῶν, θὰ μοῦ δρυνηθῆτε ἕνα τετραδιάκι; Στείλτε: Εὐτυχίαν Κυζικηνοῦ. Μαροῦσι. **Ρετσίνα**

|ΚΗ' — 398|

ΜΑΣΤΙΣ «ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ»

Σκουφᾶς=Βοσνιάκος, Ξάνθος=Νάστου, Τσαπάλωφ=Τσαλικίδης.

Ὑψηλάντης—Λεβέντης—Φαβίερος—Ἱερολοχίτης — Φιλέλλην — Καποδίστριας — Κατσώνης. — Μπουμπουλίνα — Ἐλεύθερη Πατρίδα— Ζηλευτὴ Ἑλληνοπούλα—Δέσποινα Τζαβέλλα—Λεβέντισσα—Σουλιωτοπούλα—Κλεφτοπούλα=Βοσνιάκος—Μαστιχιάδης—Ἀρματζῆς — Μποστάρας — Τσαλικίδης — Νάστου.—Βοσνιάκος—Ἀποστολάκη—Μαστιχιάδου — Τσαλικίδου. (Ἐπεται συνέχεια).

|ΚΗ' — 399|

Προκηρύττομεν διαγωνισμὸν Μ. Μεσηκῶν. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα. Βραβεῖα 5 ξη ἐκλεκτά. Δ/σις: (ΚΗ'—195). Κυριοπουλία, λάβετε μέρος στὸν διαγωνισμό μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ

|ΚΗ' — 400|

Καλὸ Πάσχα στὰ Διαπλασόπουλα ὅλα εὐχονται ἡ Ὑβόνη κι' ἡ Ἱσπανιέλα.

|ΚΗ' — 401|

Διαπλασόπουλα-ες, σᾶς χαιρετᾷ μιὰ καινούργια φίλη. Βρέστε την. **Πυγολαμπίδα**

|ΚΗ' — 402|

Κύκνειον Ἆσμα δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ὄνομα αὐτό. **Ἀργυρὰ Σελήνη**

|ΚΗ' — 403|

Κύκνειον Ἆσμα—Δ. Τσόκωνα, οἱ κατασκοποί σου μᾶς πέρασαν γιὰ κουτούς. **Ἀφοβος**

|ΚΗ' — 404|

Λουλοῦ μου, Καλὸν Πάσχα. **Ἐβελίνα**

|ΚΗ' — 405|

Κύκνειον Ἆσμα, καὶ δέδεια γειά μου!! Ἄδε ὅμως τὰ μέτρα σου γιατὶ δὲν ἐστειείωνται κανεὶς μαζί μου. **Δέν Ζοζῆ**

|ΚΗ' — 406|

Κέμησσα Λαβερνή, μὲ θυμᾶσαι ἄραγε καμμιὰ φορά; **Φαίδρα**

|ΚΗ' — 407|

ΕΞΕΔΟΘΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ὡς ἐσωτερικὴν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Ταχυδρ. τέλη ἔσωτ. δρ. 1. Ἔξωτ. δρ. 2).

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περιπτέρα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὴ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΝ. Π. ΣΚΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΤΟΥ 18, ΑΘΗΝΑΙ